

להבליג עוד, וביניהם רב בישראל, שכל חייו עד אז היו קודש וגאמנות ללא סיב לאלהים, וביניהם יהודי המשמיע דברים, החדורים מרירות איומה: „אני מאמין להיטלר יותר מאשר לכל אדם אחר. הוא היחיד שקיים את הבטחתו, כל הבטחתו, לעם היהודי“. כעבור שנים, בשכנו בבית חולים בניוירוק לאחר התאונה, אומר הוא לעצמו: „זה מכבר לא יכולתי להבין מה עשה אלהים כדי להיות ראוי לאדם“.

על דרך ההכללה אפשר לומר, שה„היום“ מעלה לפנינו את הקרבן; „השחר“ — את הקרבן שנהפך למבצע של פסקדין אכזרי, לאיש המביא על אחר את המוות; „היום“ — את הפילוסוף על פי דרכו, שיש לו דין ודברים עם אלוהים ואדם, האיש המתלבט כל העת בין החיים והמוות... למעשה, בשלושת הספרים, וגם ב„עיר המול“, עורך אליצור ויזל חשבון נוקב עם העולם, עם אלוהים, שונה את עמו, ועם עצמו — והוא עושה זאת בדרך פסיכולוגית-ספרותית אינדיבידואלית, מעוררת ענין.

מרדכי אכיש

ספר השנה של העתונאים תשכ"ד

המסגרת הארגונית של תנועות חברתיות מסוימות, ועל כן היחס שבין המפלגה והסופר אינו יחס אדמיניסטרטיבי בלבד אלא זיקה הדדית. כלומר, קונפורמיזם כלפי המפלגה הוא ראוי ואף חובה, ואילו קונפורמיזם רחב יותר — אסור.

ספר השנה ברובו מוקדש, כאמור, לעתונות ומסביב לה. מובאים סימפוזיונים על „העתון והיחיד“, „העתון והציבור“, רשימות על טיב הקוראים, על בעיות הטלביזיה, על „קול ישראל“, על הקאריקאטורה.

רחב מאד חלק האינפורמאציה, אנו מוצאים לוח מאורעות השנה שחלפה, לכסיקון קטן (כעשר רים עמוד), המכיל שמות העתונאים ופרטים עליהם לפי אלפבית וכן רשימה מפורטת של העתונות ועובדיהם לפי מקצועיהם. בכללו ספר השנה הוא שימושי ומרעיל.

ק. בן-נריה

זהו ספר השנה היחיד בישראל, המתמיד זה כעשרים וחמש שנה ומתקדם מכרך לכרך. לכל כרך מערכת אחת ואין כרך דומה לחברו. מובן מאליו, שעיקר תפקידו של ספר השנה הוא טיפול בבעיות השעה ובבעיות העתונות. חסרונו העיקרי, שאין בו אלא תרומות על נושאים שהוזמנו, לא תמצא מאמר או רשימה או מחקר הטבוע בחותם אישי. הכל מאורגן ומתוכנן. אך הארגון והתכנון עשויים בטוב טעם וגם מעורכנים.

דווקא בתחום הספרות פורסם מאמר בעל גוון אישי, מאת א. ב. יפה, כותרתו: „סימפטומים של משבר בספרות העברית בזמננו“. לא הורגלנו לשמוע מצד זה ביקורת כזו על הצעירים. המתברר קורא לספרותם לא פחות ולא יותר מאשר „קיקיונית“, „אגונצטריה“. מן הצד השני נאשמים הסופרים בני דור העמידה ב„קונפורמיזם“, אבל בעת ובעונה אחת טוען הכותב, כי „המפלגות הן

מאת הועד המרכזי של אגודת הסופרים

ממעמי בריאות נאלץ חברנו ב"י מיכלי להפסיק, עם חוברת זו, את מלאכת העריכה של הירחון „מאזנים, ששקד על שיכלולו למעלה מחמש שנים בהצלחה רבה. הועד המרכזי מצטער על סיבת פרישתו, מאחל לו החלמה מהירה ומודה לו על עבודתו המסורה.